

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/117/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116207951
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3116207951.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XXX, v konaní zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Legionárska 6434/2, Trenčín proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody 6.770,37 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. októbra 2016, č. k. 24C/127/2016-68 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 29. marca 2018, č. k. 24C/127/2016-96 a v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. mája 2018, č. k. 24C/127/2016- 99, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. októbra 2016, č. k. 24C/127/2016-68, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 29. marca 2018, č. k. 24C/127/2016-96 a v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. mája 2018, č. k. 24C/127/2016- 99, p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.370,37,-eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30 % trov konania. Na vec aplikoval ustanovenia článku 1 ods. 1 , čl. 19 ods. 1, 2 , čl. 46 ods. 3,4 , čl. 50 ods. 3 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky , § 3 ods. 1, 2 , § 4 ods. 1 písm. f/ , § 6 ods. 1 , 2 , § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 , veta prvá a druhá , § 17 ods. 1, 2 , 3 , 4 , § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v súlade s právnou úpravou účinnou v deň vydania uznesenia o vznesení obvinenia.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 6.770,37 € titulom náhrady tak skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené nezákonným rozhodnutím. V žalobe uviedol, že listom zo dňa 28.1.2016 Generálnej prokuratúre SR ako orgánu verejnej moci konajúcemu v mene Slovenskej republiky navrhol začať konanie na predbežné prejednanie náhrady škody podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. spolu vo výške 6.770,37 Eur s prísl. na nasledovnom skutkovom základe. Uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 23.10.2013 sa začalo trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu dna 28.10.2013 podal sťažnosť s odôvodnením, že sa necíti byť vinný nakoľko fyzicky nenapadol poškodeného v trestnom konaní, ale snažil sa zabrániť fyzickému konfliktu a násiliu medzi ním a treťou osobou. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín uznesením sp. zn. 1Pv 813/13/7 zo dňa 13.11.2013 zrušil uznesenie OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 23.10.2013 a uložil poverenému príslušníkovi aby vo veci znovu konal a rozhodol. Uznesením povereného príslušníka

OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 10.03.2014 bolo opätovne začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Dňa 19.3.2014 podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu aj proti tomuto uzneseniu sťažnosť s odôvodnením, že skutok ktorý sa mu kladie za vinu nespáchal a žiadal predmetné uznesenie zrušiť. Okresný prokurátor uznesením sp. zn. 1Pv 813/13/3309-15 sťažnosť žalobcu zamietol ako nedôvodnú. Uvedený skutkový stav sa nezmenil ani po skončení vyšetrovania a prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podal na žalobcu dňa 18.06.2014 obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol Okresný súd Trenčín vydaním trestného rozkazu sp. zn. 6T/79/2014 ktorým žalobcu uznal vinným. Proti tomuto trestnému rozkazu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu dňa 8.7.2014 na Okresný súd Trenčín odpor. Okresný súd Trenčín na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.11.2014 rozhodol rozsudkom sp. zn. 6T/79/2014 o obžalobe tak, že žalobcu oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Proti tomuto rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín s odôvodnením, že prvostupňový súd vôbec nezohľadnil výpovede v trestnom konaní poškodeného a svedkov, ktorí boli priamo prítomní pri incidente. Dňa 12.2.2015 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na prvostupňový súd vyjadrenie na odvolanie okresného prokurátora, v ktorom navrhol toto odvolanie zamietnuť ako nedôvodné. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/14/2015-280 zo dňa 3.11.2015 bolo odvolanie prokurátora zamietnuté. Žalobca si v trestnom konaní zvolil obhajcu, ktorému dňa 19.03.2014 udelil plnú moc na jeho obhajobu. Obhajca ho obhajoval v celom trestnom konaní a za právne služby mu zaplatil dňa 19.3.2014 odmenu 1.000 Eur a v konečnom vyúčtovaní dňa 19.1.2016 sumu 370,37 Eur. Následne boli žalobcom podrobne špecifikované jednotlivé úkony právnej služby spolu s režijným paušálom vo výške 1.101,36 Eur, cestovné vo výške 108,21 Eur a náhrada za stratu času spolu vo výške 160,80 Eur. Náhrada trov obhajoby celkom vo výške 1.370,37 Eur. Žalobca žiadal, aby mu Generálna prokuratúra SR ako orgán verejnej moci konajúca v mene Slovenskej republiky uhradila podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu vo výške 1.370,37 Eur, ktorá mu bola spôsobená vyššie citovanými nezákonnými rozhodnutiami. Nezákonnosť týchto rozhodnutí vyplýva z oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6T/79/2014 zo dňa 19.11.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/14/2015-280 zo dňa 3.11.2015. Ako obvinený po vznesení obvinenia využil svoje právo dané mu trestným poriadkom a zvolil si obhajcu. Obhajoba advokátom je platená právna služba, kde za poskytnutie právnej služby advokátovi zaplatil sumu 1.370,37 Eur a túto požaduje nahradiť.

3. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. si žalobca uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.400 € a to vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo 27 mesiacov, počas ktorých žil v obavách a strese ako trestné stíhanie dopadne. Pociťoval krivdu, nakoľko si bol vedomý, že nikomu úmyselne neublížil a jeho dobrý úmysel zabrániť hádke sa nakoniec obrátil proti nemu. Poukázal na to, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho osobný život, nakoľko bola narušená dôvera medzi ním a jeho rodinou z dôvodu, že ho považovali za človeka so sklonmi k násiliu. Výšku nemajetkovej ujmy navrhuje aj s prihliadnutím na to, že doteraz viedol usporiadaný život a riadne pracoval. Mal záujem o štúdium na vysokej škole ale z dôvodu začatého trestného stíhania proti nemu od tohto úmyslu upustil, nakoľko do prihlášky bol povinný uviesť prebiehajúce trestné stíhanie. Vzhľadom na jeho mladý vek toto trestné stíhanie značne poznačilo a ovplyvnilo smerovanie jeho ďalšieho života. Žalovaný listom zo dňa 8.4.2016 ktorý bol doručený právnomu zástupcovi žalobcovi oznámil, že jeho výzvu na predbežné prerokovanie požadovanej náhrady škody považuje za nedôvodnú. Svoje stanovisko odôvodnil tvrdením, že z obsahu preskúmaných spisov nebolo zistené, že by niektorý z orgánov vydal nezákonné rozhodnutie. Žalobca poukázal na skutočnosť vyplývajúcu z oslobodzujúceho rozsudku, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie nie je trestným činom a preto rozhodnutie o začatí trestného stíhania, rozhodnutie o vznesení obvinenia ako aj podaná obžaloba vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia danej veci a boli vydané nezákonne. Z uvedeného dôvodu nesúhlasil s názorom žalovaného, že trestné stíhanie bolo vedené proti žalobcovi legitímne.

4. Z výpovede svedkyne M., matky žalobcu, pred súdom prvej inštancie vyplýva, že sa to začalo príchodom policajného auta do dediny, v lete, pričom syn sa týchto policajtov pýtal, že koho hľadajú, tak mu povedali, že Y. S.. Dostala strach. Predtým vládla u nich v rodine dobrá rodinná atmosféra. Potom začal chodiť na výsluchy. Bolo to ťažké obdobie, stresujúce, v živote sa s ničím takým nestretli, človek na to myslel stále. Doma bolo napätie, nevedela, čo bude ďalej. V dedine nevedeli, kto to vie, kto nie a tak radšej sa aj sama vyhýbala kontaktu s inými ľuďmi, nakoľko sa ich každý na to vypytoval. Pred začatím trestného stíhania nemali so synom problémy. Stále to mala v podvedomí, aj si párkrát poplakala, aby

sa to už skončilo. Neverila tomu, že by to mohol urobiť. Jej vzťah tak ako aj vzťah jej manžela k synovi bol dobrý. Po tom, čo v roku 2009 ukončil strednú školu, chcela aby išiel na vysokú školu ale zavolali mu, že má prácu v Taliansku. Po roku sa vrátil domov, robil na rôznych stavbách a potom v Matadore. Rozmýšľali, že pôjde do školy, ale po tom, ako sa to zomlelo, keď bol obvinený, obžalovaný, potom aj ako odišiel do Nemecka sa škola už neriešila. Nevie, prečo si po skončení trestného stíhania nedal prihlášku na vysokú školu. Svedok I. S., otec žalobcu uviedol, že na začiatku policajti hľadali syna ako svedka. Potom sa to zvrtilo až tak, že si musel zobrať advokáta. Pri každom jednom pojednávaní pri ňom boli, podporovali ho. Neverili tomu, že by niečo také spravil. Mal z toho stresy, chodiť po súdoch, kolegovia v práci, aj vedúci sa ho pýtali, že čo Y. vyviedol a on to musel stále vysvetľovať. Stále musel vysvetľovať, že on nie je žiadny grázel. Uvedené sa aj tak stalo preto, že chcel len niekoho obrániť, niekomu pomôcť a potom z toho boli len opletačky. Syn bol športovo založený chalan, chodieval so ním na bicykli. Nebol to žiadny násilník. Hrával aktívne futbal. Uvedené zanechalo následky na synovi aj na manželke. Syn nemusel vyhľadať odbornú pomoc no aj na začiatku bol v zlom rozpoložení, veľmi ho to zobralo. Po obci sa hneď roznieslo, že je stíhaný a stále aj doteraz z toho nemám dobrý pocit. Aj z tohto dôvodu potom odišiel robiť do zahraničia. Aj niektorí synovi priatelia sa od neho v dôsledku toho odvrátili. Chcel si podať prihlášku na vysokú školu, na fakultu telesnej výchovy a športu, ale vysoká škola stojí veľa peňazí a tie vtedy nemal. Nevie, prečo si prihlášku na vysokú školu po skončení trestného stíhania nepodal. Svedkyňa O. S., sestra žalobcu vypovedala, že sa celá rodina od začiatku zúčastňovali na všetkých pojednávaníach. Pre nich ako pre rodinu to bolo veľmi ťažké obdobie. Zlá skúsenosť do života. Sú súdržná rodina, a toto ich poznačilo. Predtým boli schopní večer si sadnúť a porozprávať sa, kto čo prežil. Potom sa to zmenilo, bývalo u nich ticho, nevedeli, ako sa to celé skončí. Brat bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. On bol vždy predtým taký vysmiaty. Bol to ľahúň rovesníkov, založili hokejbalové družstvo, behávali, potom sa len uzavrel do seba. Chcel ísť študovať vysokú školu, ale že keď uvidí aspoň čo-to zo sveta, chcel ešte niečo zažiť, mala z neho taký pocit, že sa hľadal, čo by chcel v živote robiť. Vie, že ho to ľahalo k športu, bol nadaný, nepotreboval sa až tak veľa učiť. Ona sama chodila na vysokú školu, tak mu prízvukovali, že aj vysoká škola je k životu dôležitá, takže vie, že určite chcel ísť študovať. Nešiel študovať kvôli tomu incidentu, čo sa stal. On akoby ušiel pred tým, čo sa stalo, celé to bolo pre neho náročné. Určite odišiel aj kvôli financiám, ale hlavne kvôli tomu, čo sa stalo. Čo sa týka vysokej školy, podľa nej nikdy nie je neskoro, aj keď má teraz 26 rokov. Vie, že teraz pracuje v Nemecku, ale spomínala mu, že marec, apríl 2017 by si mal podať prihlášku na vysokú školu. Obdobie počas ktorého bolo voči jej bratovi vedené trestné stíhanie vníma tak, že to celú ich rodinu tak posilnilo. Je to jej brat, má ho rada a praje mu aby ho už nič také nepostretlo. Počas celého obdobia k nemu mala pozitívny vzťah. Zo správy Obce Pruské zo dňa 24.03.2014 súd zistil, že žalobcove správanie nebolo prerokúvané komisiou verejného poriadku. Zo správy spoločnosti Continental Matador Rubber, s.r.o. zo dňa 26.3.2014 súd zistil, že žalobca v tom čase pracoval na pozícii gumár - obsluha konfekčnej linky PLT. Od nástupu do firmy si plnil pracovné povinnosti podľa pracovných inštrukcií a pracovných predpisov. Nezaznamenali porušenie pracovnej disciplíny. Prácu nadčas v prípade potreby zamestnávateľa vykonával v minimálnej miere, mal slabý záujem o dianie na prevádzke na ktorej pracoval. V kolektíve spolupracovníkov sa prejavoval ako tichý zamestnanec s nechuťou komunikovať. Z odpisu z registra trestov zo dňa 20.05.2014 súd zistil, že žalobca nemá záznam v registri trestov.

5. V danej veci uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava ČVS:ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 16.09.2013 bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Ilava (ďalej len "OO PZ Ilava") ČVS:ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 23.10.2013 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že "obvinený Y. dňa 30.06.2013 v čase okolo 01.30 h v obci Pruské pri budove na miestnom futbalovom ihrisku kde sa konala tanečná zábava, bez zjavného dôvodu fyzicky napadol S. G., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom G. č. p. XXX tým spôsobom, že zozadu pristúpil k poškodenému, ktorého oboma rukami chytil za bundu a následne úmyselne hodil na zem pozostávajúcu z betónových schodov, čím mu spôsobil ľahké zranenie spočívajúce vo vyklbení ľavého lakťa a zlomenine hlavičky vretennej kosti vľavo s posunom, ktoré si vyžiadalo hospitalizáciu od 03.07.2013 do 07.07.2013 vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s operačným zákrokom pozostávajúcim z voperovania titánovej platničky do ľavej ruky, ktoré poškodeného obmedzovalo v bežnom spôsobe života 5 týždňov s nutnosťou rehabilitácie od 19.07.2013 do 09.09.2013, pričom liečba doposiaľ nebola ukončená". Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca v zákonnej trojdňovej lehote sťažnosť. Uznesením zo dňa 13.11.2013 pod číslom 1Pv 813/13-7 prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušil

sťažnosťou napadnuté rozhodnutie a uložil poverenému príslušníkovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Dňa 13.11.2013 vydal prokurátor okresnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci záväzný pokyn - vypočuť ku skutku svedka Y. S. a M. G. a zabezpečiť a vypočuť iných svedkov incidentu. Uznesením OO PZ Ilava ČVS:ORP-1171/IL-TN-2013 zo dňa 10.03.2014 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že "obvinený Y. S. dňa 30.06.2013 v čase okolo 01.30 h v obci Pruské na mieste verejnosti prístupnom pri budove v areáli futbalového ihriska kde sa konala tanečná zábava, fyzicky napadol S., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom Bolešov č. p. XXX tým spôsobom, že podišiel medzi M. G. ktorý fyzicky napádal S. G., pričom obvinený následne poškodeného S. G. chytil oboma rukami za bundu a úmyselne hodil na zem, kde po páde utrpel ľahké zranenie spočívajúce vo vykĺbení ľavého lakťa a zlomenine hlavičky vretennej kosti vľavo s posunom, ktoré si vyžiadalo hospitalizáciu od 03.07.2013 do 07.07.2013 vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne s operačným zákrokom pozostávajúcím z voperovania titánovej platničky do ľavej ruky, ktoré poškodeného obmedzovalo v bežnom spôsobe života 5 týždňov s nutnosťou rehabilitácie od 19.07.2013 do 09.09.2013". Dňa 19.3.2014 splnomocnil žalobca Advokátsku kanceláriu JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Ul. Legionárska 6434/2, Trenčín, IČO: 47 251 913 na jeho obhajobu v celom predmetnom trestnom konaní. Žalobca už prostredníctvom svojho obhajcu podal dňa 20.03.2014 sťažnosť voči vyššie uvedenému uzneseniu, ktorým mu bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Uznesením zo dňa 10.04.2014 pod číslom 1Pv 813/13-3309-15 bola prokurátorkou okresnej prokuratúry podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku táto sťažnosť ako nedôvodná zamietnutá. Na základe podanej obžaloby, Okresný súd Trenčín trestným rozkazom č. k. 6T/79/2014-218 zo dňa 24.06.2014 uznal žalobcu vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 1 rok. Taktiež mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému S. G. škodu. Voči uvedenému trestnému rozkazu podal žalobca prostredníctvom obhajcu dňa 8.7.2014 odpor. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 6T/79/2014-259 zo dňa 19.11.2014 bol žalobca podľa § 285 písmeno b) Tr. poriadku oslobodený pre skutok právne posúdený ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkom základe, že "dňa 30.06.2013 približne o 01.30 hod. v obci Pruské pri budove areálu futbalového ihriska, pri rozbraňovaní poškodeného S. G., trvale bytom G. č. XXX a M. G., trvale bytom K. č. XXX, spôsobil poškodenému vykĺbenie ľavého lakťa a zlomeninu hlavičky vretennej kosti vľavo s posunom. Charakter zranení, ktoré poškodený utrpel si vyžiadali jeho hospitalizáciu v dňoch od 03.07.2013 do 07.07.2013, počas ktorej bol úplne obmedzený prakticky vo všetkých oblastiach, ako v oblasti kontaktu so spoločenským prostredím, v oblasti komunikácie, oblasti mobility a oblasti nevyhnutných životných hygienických a stravovacích úkonov, po prepustení do ambulantnej starostlivosti bol počas fixácie sadrovou dlahou po dobu 11 dní obmedzený vo vykonávaní bežných životných činností a úkonov", pretože, skutok nebol trestným činom. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 03.11.2015 bolo podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietnuté.

6. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu listom zo dňa 28.1.2016 uplatnil u žalovaného návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V uvedenom návrhu si uplatnil tak náhradu skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy. Náhradu škody si uplatnil titulom trov obhajoby, ktoré boli v predmetnom návrhu riadne špecifikované spolu s uvedením ich výšky, pričom spolu (úkony právnej služby, cestovné, režijný paušál a náhrady za stratu času) trovy obhajoby predstavovali 1.370,37 Eur. Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil vo výške 5.400 Eur a to vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo 27 mesiacov počas ktorých žil v obavách a strese ako trestné stíhanie dopadne. Pociťoval krivdu, nakoľko si bol vedomý, že nikomu úmyselne neublížil a jeho dobrý úmysel zabrániť hádke sa nakoniec obrátil proti nemu. Poukázal na to, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho osobný život, nakoľko bola narušená dôvera medzi ním a jeho rodinou z dôvodu, že ho považovali za človeka so sklonsmi k násilliu. Výšku nemajetkovej ujmy žiadal s prihliadnutím na to, že doteraz viedol usporiadaný život a riadne pracoval. Mal záujem o štúdium na vysokej škole ale z dôvodu začatého trestného stíhania proti nemu od tohto úmyslu upustil, nakoľko bol do prihlášky povinný uviesť prebiehajúce trestné stíhanie. Vzhľadom na jeho mladý vek uvedené trestné stíhanie značne poznačilo a ovplyvnilo smerovanie jeho ďalšieho života. Žalovaný, konajúci prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR, v liste zo dňa 8.4.2016 uviedol, že v súvisiacom trestnom konaní nebolo vydané nezákonné rozhodnutie. Tak vznesenie obvinenia, ako podanie obžaloby na obvineného Y. S. bolo dôvodné a zákonné.

7. Právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby je potrebné hľadať nielen v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny ale všeobecne v rovine predovšetkým čl.1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Inak povedané, ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo194/2010.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade v spojení s uznesením okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, na podklade ktorého sa začalo viesť voči nemu trestné stíhanie a bola podaná obžaloba (ďalej aj "uvedené rozhodnutia"), pričom následne bol v konaní pred súdom spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože skutok nebol trestným činom, sú nezákonnými uzneseniami, na podklade ktorých možno konštatovať, že štátu vznikla povinnosť nahraďiť žalobcovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nimi. Škoda predstavuje materiálnu ujmu, spočívajúcu v zmenšení majetku poškodeného a objektívne vyjadriteľnú v peniazoch. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobcovi vznikla skutočná škoda v podobe trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. V zmysle ustanovení § 18 ods. 1, ods. 3 zákona č.514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Žalobca sa od žalovaného domáha zaplatenia trov právneho zastúpenia v súlade s týmto ustanovením, t.j. vo výške tarifnej odmeny a hotových výdavkov v zmysle vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Trovy obhajoby pozostávali z 15 úkonov právnej služby v období od 19.3.2014 kedy došlo k prevzatíu obhajoby do rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne dňa 3.11.2015 vo výške 1.101,36 € pričom ich presná špecifikácia tvorila súčasť návrhu. Ďalej trovy obhajoby predstavovalo cestovné vo výške 108,21 € a náhrada za stratu času vo výške 160,80 €. Celkovo trovy obhajoby predstavujú sumu 1.370,37 €. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30.03.2011, sp. zn. 3 Cdo 194/2010 a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.6.1993, sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikované pod R 70/1994, v zmysle ktorých "náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie..." Žalovaný neuznal majetkovú škodu ako takú, bez bližšieho uvedenia, ktoré úkony právnej služby považuje za neúčelné, resp. či rozporuje aj samotné vykonanie niektorých z úkonov, príp. dĺžku ich trvania, prípadne uplatnenú sumu za jednotlivé úkony, t. j. nespochybňoval účelnosť vynaložených trov obhajoby. Vzhľadom k tomu, že v trestnom konaní došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia má poškodený (žalobca) právo na náhradu trov obhajoby, ktoré mu v tomto konaní vznikli (skutočná škoda). Ako vyplýva z vyššie uvedeného zákon na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vyžaduje existenciu nezákonného rozhodnutia a nie ako uviedol žalovaný "zjavne nezákonného rozhodnutia, ktoré vykazuje známky arbitrárnosti", čo z uvedeného zákonného znenia ani nevyplýva. Na základe uvedeného považoval súd trovy obhajoby vo výške 1.370,37 € za účelne vynaložené (účelnosť vynaložených trov žalovaný nerozporoval) a uhradené žalobcom obhajcovi, čo je zrejme z pokladničného dokladu č. 0002 a príjmového pokladničného dokladu č. P-00009.

9. Čo sa týka príčinnej súvislosti, tak v tejto právnej veci je daná priama vecná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou v podobe trov právneho zastúpenia, pretože pokiaľ by vyšetrovateľ nezačal trestné stíhanie a nevzniesol žalobcovi obvinenie, nemal by žalobca dôvod zvoliť si obhajcu na jeho zastupovanie v trestnom konaní a nevznikla by žalobcovi v trestnom konaní škoda vo výške trov právneho zastúpenia, ktoré žalobca uhradil za poskytnutú obhajobu. Je teda dané priame pôsobenie príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádzala následku a vyvolala ho.

Žalobca využil svoje ústavné právo, garantované v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Podľa názoru súdu je nespochybniteľná nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania a je irelevantné, či mu bol obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám.

10. V prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. K námietke žalovaného, že tento nárok nebol medzi stranami predbežne prerokovaný, nakoľko si ho žalobca neuplatnil, súd uvádza, že považuje nárok aj v tejto časti za predbežne prerokovaný. Ako vyplýva z návrhu na predbežné prejednanie náhrady škody bodu II. zo dňa 28.1.2016 (č. I. 8 spisu) bol tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy riadne uplatnený a to nielen špecifikáciou zákonného ustanovenia na základe ktorého sa tejto náhrady žalobca domáhal - § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ale aj slovným označením, že sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, a taktiež jej vyčíslením vo výške 5.400 € s uvedením dôvodov pre ktoré sa tejto náhrady domáha.

11. Pri hodnotení nemajetkovej ujmy treba vychádzať zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že trestné stíhanie samo osebe predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto je spôsobilé obmedziť či porušiť aj právo osoby na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. s ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti rozhodnutia vo veci nutné pozerať sa ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného stíhania záťažou pre každého obvineného. Trestné konanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca a to tým skôr, ak sa jedná o obvinenie nepravdivé, čo je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Preto bolo potrebné v danej veci žalobcovi priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd má za to, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby vyššie citovaným rozsudkom nie je postačujúcim zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, následky, celkovú dĺžku a okolnosti trestného stíhania. Súd predovšetkým prihliadol na pomerne značnú dĺžku trvania trestného konania od vznesenia obvinenia (23.10.2013) do právoplatnosti rozsudku, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený (03.11.2015), teda viac ako 2 roky, taktiež na vek žalobcu ale i na jeho stály a nemenný postoj v trestnom konaní, keď od počiatku tvrdil, že je nevinný. Taktiež zobral do úvahy žalobcov pocit krivdy, keď sa jeho dobrý úmysel zabrániť hádke obrátil proti nemu, prostredie v ktorom žil a pracoval a taktiež skutočnosť, že do vznesenia obvinenia viedol usporiadaný život. Záverom súd poukazuje aj na skutočnosť, že doposiaľ žalobcovi nikto neposkytol ani len morálne zadostučinenie vo forme ospravedlnenia sa. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti mal súd za dôvodné priznať žalobcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- €. V prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietol ako nedôvodný z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca chcel reálne začať študovať na vysokej škole práve v období keď mu bolo vznesené obvinenie. Žalobca pôvodne tvrdil, že si prihlášku nepodal lebo do nej musel uviesť prebiehajúce trestné stíhanie. Uvedené tvrdenie ničím nepreukázal. Na uvedené poukázal aj žalovaný, pričom ako proti tvrdenie uviedol, že zo žiadnej prihlášky bežne dostupnej na internete nevyplýva, že je potrebné uvádzať prebiehajúce trestné stíhanie. Žalobca toto tvrdenie žalovaného nevyvrátil (napr. predložením vzoru prihlášky z ktorej by bolo zrejmé, že skutočne sa do prihlášky uvádzajú aj prebiehajúce trestné stíhanie). Žalobca taktiež nedisponuje zamietajúcim rozhodnutím vysokej školy, ktorá by žalobcu neprijala práve z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania voči nemu (prípadne, že by ho z tohto dôvodu ani nezaradila medzi uchádzačov o štúdium na vysokej škole a teda mu nedovolila vykonať prijímacie pohovory). Žalobca ukončil strednú školu v roku 2009, pričom nasledujúce necelé štyri roky (do doby vznesenia obvinenia) si prihlášku na vysokú školu nepodal. Z výpovedí tak matky ako aj sestry súd zistil, že otázka štúdia žalobcu na vysokej škole bola v rodine riešená priebežne. Z výpovede matky vyplýva, že už po skončení strednej školy chcela, aby začal študovať vysokú školu, no dostal prácu v zahraničí a tak išiel do Talianska. Z výpovede sestry zas vyplynulo, že z neho mala pocit, že sa hľadal, čo by chcel v živote robiť a chcel aspoň niečo vidieť zo sveta. Následne pri výsluchu dňa 12.10.2016 žalobca uviedol, že si prihlášku nepodal z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, nakoľko z dôvodu vedenia trestného konania si hradil obhajcu. Trestné konanie právoplatne skončilo dňa 03.11.2015 rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne. V súčasnosti (od júna 2015) pracuje žalobca v Nemecku a do dnešnej doby si napriek skončeniu

trestného konania prihlášku na vysokú školu nepodal. Jeho rodičia nevedeli uviesť prečo je to tak. V zmysle uvedeného súd nevylučuje záujem žalobcu o štúdium na vysokej škole, no zo strany žalobcu sa jedná o dlhodobý záujem a súvislosť medzi tým, že si žalobca prihlášku nepodal práve z dôvodu začatia trestného stíhania nebola v konaní preukázaná. Súd žalobu v prevyšujúcej časti uplatnenej nemajetkovej ujmy zamietol aj z dôvodu, že závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení nebola preukázaná. Z vyjadrenia rodinných príslušníkov jednoznačne vyplynulo, že pri žalobcovi počas celej doby stáli a podporovali ho. Aj z výpovede sestry žalovaného vyplynulo, že to, čo sa stalo, celú rodinu posilnilo. Ani v zamestnaní voči žalobcovi neboli z dôvodu vedenia trestného stíhania vyvodzované žiadne dôsledky, nebola mu krátená mzda a nedostal ani výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu trestného stíhania. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy pritom rešpektuje aj aktuálne znenie § 17 ods. 4 z.č. 513/2004 Z.z. v spojení s § 6 ods. 1 z.č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keď nepresahuje 50-násobok minimálnej mzdy. V zmysle uvedeného súd priznal žalobcovi náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím v celkovej výške 4.370,37 €, pričom lehotu na plnenie určil v zmysle § 232 ods. 3, prvá veta CSP. Súd sa zaoberal i otázkou, či si žalobca trestné stíhanie neprivodil sám. Vykonaným dokazovaním nebolo zistené, že by si žalobca privodil vznesenia obvinenia sám, svojím konaním. Žalobca bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo preukázané, že by sa stal skutok, z ktorého bol obvinený a neskôr i obžalovaný. Žalobca v trestnom konaní v plnom rozsahu spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, trestného konania sa riadne zúčastňoval, od počiatku až dokonca zotrval na svojom tvrdení, že je v danej veci nevinný a riadne využíval všetky dostupné právne prostriedky svojej obrany. Podľa názoru súdu si žalobca svoje trestné stíhanie a vznesenia obvinenia nezavinil.

12. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1, 2 CSP. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Mal za preukázané, že v časti sumy vo výške 4.370,37 € bola žaloba podaná dôvodne. V zmysle uvedeného potom predstavuje uplatnená suma 6.770,37 € 100%. Vo vzťahu k žalovanej sume bol úspech žalobcu 65 % (4.370,37 €) a úspech žalovaného 35 %. Po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu vzniklo žalobcovi právo na čiastočnú náhradu trov konania vo výške 30 %. V rozhodnutí vo veci samej súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania však rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania a trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že žalobca žiadal od žalovaného náhradu škody, ktorá mu vznikla nezákonným vznesením obvinenia a zároveň bol nezákonne zo strany dozorujúceho prokurátora podaný obžalobný návrh. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 6T/79/2014 zo dňa 19.11.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/14/2015 zo dňa 03.11.2015 bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Poukázal na odôvodnenie trestného rozsudku, keď žalobca podľa súdu spáchal skutok v tzv. vedomej neobstaranosti. Odvolací súd doplnil, že súd prvého stupňa upravil skutkové zistenie v prospech žalobcu na základe zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“. Súd však skutok žalobcu jednoznačne neoznačili za trestný čin a spod obžaloby bol žalobca oslobodený. Súd neuviedol, že si žalobca svoje trestné stíhanie nezavinil a uzavrel, že nebolo v trestnom konaní preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca obvinený a neskôr aj obžalovaný. Ustálenie skutkového stavu okresným súdom v trestnej veci je neopodstatnené, keď okresný súd nemohol riadne posúdiť skutočnosť vzťahujúcu sa k privodeniu možnej trestnej zodpovednosti žalobcu v trestnom konaní, keďže predložené dôkazy interpretoval vlastnými neodôvodnenými modifikáciami vzťahujúcimi sa k preukázaniu zákonného oslobodzujúceho dôvodu. Trestné konanie sa skladá z dvoch nezávislých častí a to prípravného konania, kde je v kompetencii dozorujúceho prokurátora, či vec posunie na súd a konanie pred súdom. Prokurátor však nezodpovedá za výsledky trestného konania pred súdom. Ak v konaní pred súdom nastane nová okolnosť, ktorú nemožno v prípravnom konaní predvídať, má súd možnosť obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že keď je žalobca automaticky oslobodený spod obžaloby, patrí mu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Nezákonné rozhodnutie je také, ktoré nemá oporu v príslušnom právnom predpise alebo nemá zákonné náležitosti. Súd je však povinný skúmať aj predpoklady vydania rozhodnutia. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať bez ďalšieho za nezákonné rozhodnutie, keď v čase vydania existovala

pravdepodobnosť o spáchaní skutku konkrétnou osobou / Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013/.Znaky možnej nezákonnosti je potrebné identifikovať už v prípravnom konaní v súvisiacej trestnej veci, na základe ktorých by potom v trestnej veci konajúci súd odôvodnil oslobodenie spod obžaloby . V danom prípade tomu tak nebolo, keď súd obžalobu prokurátora riadne prijal, túto neodmietol, trestné stíhanie nezastavil. Bol vydaný trestný rozkaz, v ktorom uznal žalobcu . Až po rozsiahlom dokazovaní súd skonštatoval, že v dôsledku rozporu niektorých výpovedí, ktorých vierohodnosť je komplikované vzhľadom na okolnosti prípadu vyhodnotiť, nemožno žalobcovi jednoznačne v rámci skutku kladenému mu za vinu, pripísať úmyselné zavinenie ako súčasť subjektívnej stránky žalovaného trestného činu , čo v tomto smere doplnil až odvolací súd. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie , že platí automatická náhrada v prípade, ak je navrhovateľ oslobodený spod obžaloby. V súvisiacej trestnej veci okresný ani krajský súd nevyslovili názor, že orgány prokuratúry pri výkone svojho zákonného dozoru nejakým spôsobom zanedbali svoje povinnosti a vydali nezákonné rozhodnutie . Súd v trestnom konaní nie je oprávnený zrušovať, resp. negovať rozhodnutia prokurátora vrátane obžalobného návrhu vlastným a osobitným zrušujúcim rozhodnutím, no oslobodzujúci rozsudok sa za takéto rozhodnutie považuje len vtedy, ak by sa preukázalo, že by prokuratúra porušila základné zásady a pravidlá trestného konania v rámci prípravného konania , čím by tak vydala nezákonné a arbitrálne rozhodnutie o určení viny u obvineného v prípravnom konaní , čo by malo za následok odôvodnenú a vecnú kritiku takéhoto postupu v rámci konkrétnych súdnych rozhodnutí po podaní obžaloby. V danom prípade takýto stav nebol zistený, teda súdom prvej inštancie ustálený predpoklad, že rozhodnutia prokuratúry v trestnej veci treba považovať iba z dôvodu oslobodenia žalobcu za nezákonné, nemožno bez ďalšieho vyhodnotenia považovať za vecne správny. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho dospel súd k výške nemajetkovej ujmy 3.000,- eur. Unesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť dňa 10.04.2014 a trestné stíhanie skončilo dňa 19.06.2014 doručením obžaloby príslušnému súdu. Po podaní obžaloby nemajú orgány prokuratúry zásadný vplyv na dĺžku konania pred súdom. Nie je teda zrejmé, na základe akých skutočností zodpovedajú orgány prokuratúry za čas od 20.06.2014 do 03.11.2015. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie nebol subjektívny pocit žalobcu okrem jeho vyjadrení ničím preukázaný, pričom uvedené nemôžu hodnoverne preukázať ani členovia rodiny žalobcu . Žalobca svoje tvrdenia nepreukázal predvolaním svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech v trestnom konaní a tieto závery nie je súd oprávnený vyhodnocovať zo súvisiaceho trestného spisu . Poukázal na Civilný sporový poriadok, v rámci ktorého je žalobca povinný riadne preukázať, napr. doložením určitých lekárskejších správ, resp. výpoveďami svedkov, žalovanú finančnú čiastku za spôsobenú nemajetkovú ujmu. Zo strany žalovaného nebolo vydané nezákonné rozhodnutie , neboli prítomné žiadne aspekty nezákonného postupu. Súd neustálil, z akých dôvodov vyhodnotil že žalobca si trestné stíhanie neprivodil sám. V Náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 179/2013 zo dňa 18. júla 2013 sa konštatuje princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou vyplývajúci z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Súčasne výška nemajetkovej ujmy nebola žalobcom ničím konkrétnym preukázaná a z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, za čo vlastne bola žalobcovi priznaná . Oba výroky súdu prvej inštancie sú v celom rozsahu nezákonné, vrátane výroku o trovách konania, nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym, skutkovým zisteniam a bol daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP . Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako i v odvolacom konaní, nepriznal.

14. Žalobca svoje zákonné právo vyjadriť sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyužil.

15. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku na uloženie povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi škodu , výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Odvolací súd, prihládajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 CSP), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým nároku na náhradu škody vyhovel a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

17. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

18. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo, že uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN- 2013 zo dňa 23.10.2013 sa začalo trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu dňa 28.10.2013 podal žalobca sťažnosť. Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín uznesením sp. zn. 1Pv 813/13/7 zo dňa 13.11.2013 zrušil uznesenie OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 a vec vrátil na ďalšie konanie. Dňa 10.03.2014 bolo uznesením OO PZ Ilava ČVS: ORP-1171/IL-TN-2013 žalobcovi opätovne vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. Zákona . Dňa 19.3.2014 splnomocnil žalobca Advokátsku kanceláriu JUDr. Jozef Kováčik. Žalobca prostredníctvom svojho obhajcu podal dňa 20.03.2014 sťažnosť. Uznesením zo dňa 10.04.2014 č. č. 1 Pv 813/13-3309-15 bola prokurátorkou okresnej prokuratúry podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. Poriadku sťažnosť ako nedôvodná zamietnutá. Okresný súd Trenčín trestným rozkazom č. k. 6T/79/2014-218 zo dňa 24.06.2014 uznal žalobcu vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písmeno a) Trestného zákona a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmienočným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 1 rok. Taktiež mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému S. G. škodu. Voči uvedenému trestnému rozkazu podal žalobca prostredníctvom obhajcu dňa 8.7.2014 odpor. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 6T/79/2014-259 zo dňa 19.11.2014 bol žalobca podľa § 285 písmeno b) Tr. poriadku oslobodený pre skutok právne posúdený ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. Zákona. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 03.11.2015 bolo podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietnuté. Žalobca listom zo dňa 28.1.2016 podal návrh o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody . Žalovaný listom zo dňa 8.4.2016 uviedol, že nárok uspokojený nebude.

19. V súlade s ustálenou súdnou praxou je potrebné konštatovať, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením, alebo oslobodením spod obžaloby. Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku.

20. Pokiaľ má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Štát nemá slobodnú vôľu, ale má povinnosť striktné dodržiavať právo jeho ideálnou (škodou nespôsobujúcou) interpretáciou. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ich postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo, čo sa v predmetnom prípade nestalo.

21. Nakoľko v posudzovanej veci bola zistená nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného, vyslovená implicitne oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože skutok nebol trestným činom a súčasne

boli splnené podmienky predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., je nárok žalobcu vo svojom základe dôvodný.

22. Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom (tak ako tomu bolo v danom prípade), fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, štát za takto vzniknutú škodu v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá. Čo do uplatneného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu správne považoval za dôvodnú a žalobcovi dôvodne priznal náhradu škody v uplatnenej výške.

23. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

24. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. S vyššie uvedeným názorom plne akceptovaným súdnou praxou sa odvolací súd stotožňuje, pričom žalovaný netvrdil žiadne rozhodujúce skutočnosti, spôsobilé k odklonu od neho a s ktorým tiež plne korešponujú závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V právnej teórii sa príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti teda ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Nejde o otázku právnou ale skutkovú, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu je preto významnou otázkou, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. V posudzovanej veci v konkrétnych súvislostiach oslobodením žalobcu spod obžaloby vyšla najavo nezákonnosť jeho trestného stíhania, ktorého dôsledkom bolo vznik ujmy na strane žalobcu v podobe trov, ktoré v súvislosti so svojou obhajobou v priebehu trestného konania vynaložil, keďže preukázateľne bolo zistené, že jeho obhajcom vyúčtované trovy, tomuto riadne aj zaplatil. Niet teda sporu o tom, že kauzálny nexus medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím je preukázaný, o čom nemal pochybnosť tak súd prvej inštancie, s čím sa dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, ako ani v konečnom dôsledku odvolací súd.

25. Pokiaľ žalovaný poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 163/2003 zo dňa 13.11.2013, je potrebné uviesť, že v predmetnom rozhodnutí je riešená otázka zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Ústavný súd v danej veci riešil otázku premlčania nároku na náhradu škody a či do nároku na náhradu škody možno započítať aj nárok za nezákonnú väzbu. Je zrejmé, že žalobkyňa v trestnom konaní, v ktorom jej bolo vznesené obvinenie, nebola vzatá do väzby. Odvolateľovi teda unikli konkrétne individuálne okolnosti danej veci, a preto sa ani toto rozhodnutie nemôže vzťahovať na prejednávajúcu vec.

26. Odvolací súd v tejto súvislosti cituje z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.12.2016, č. k. I.ÚS 540/2016-33, ktorým bolo konštatované porušenie práva sťažovateľa, ktorý neuspel so svojou žalobou na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za postup v trestnom konaní, ktoré bolo skončené jeho oslobodením spod obžaloby. Podľa bodu 25. odôvodnenia: „Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom

štátu proti občanovi bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platného zákona č.58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úprave stále použiteľné a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napr. III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 395/2016 a iné).“ Ústavný súd SR ďalej v bode 26 odôvodnenia poukazuje na správnu interpretáciu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a podľa jeho názoru: „...za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého hľadiska zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania rovnaké následky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania.“ V bode 27 odôvodnenia ústavný súd konštatuje: „ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončí vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.“

27. Odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.04.2018, sp. zn. 3 Cdo /181/2017, v ktorom sa zaoberal rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009 . Rozhodnutie sa týkalo náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. , ktoré bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, právna veta ktorého znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo založené na odlišných právnych záveroch. Rovnako je potrebné poukázať na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to zo dňa 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, zo dňa 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, zo dňa 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a zo dňa 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012, ktoré spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania / uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. augusta 2018, sp. zn. 2 Cdo 2/2018/.

28. Identicky ako nedôvodné, nespôsobilé v prospech žalovaného privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, vyhodnotil odvolací súd tiež jeho námietky týkajúce sa priznaného nároku na nemajetkovú ujmu. Pri posudzovaní spôsobu a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal súd prvej inštancie správne z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zadosťučinenie v peňažnej forme je v zákone upravené ako spôsob subsidiárny, nastupujúci

vtedy, ak dostačujúcim prostriedkom nápravy sa nejaví samotné konštatovanie práva, resp. ak nie je možné nemajetkovú ujmu uspokojiť inak (typické v trestnom konaní, a to vo forme zmiernenia ukladaného trestu). To znamená, že aj v prípade, ak je žalobou uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, povinnosťou súdu je skúmať, či nie je postačujúce poskytnutie zadosťučinenia vo forme konštatovania porušenia práva. Zákon neuvádza v súvislosti s určením vhodnej formy zadosťučinenia žiadne okolnosti, podľa ktorých sa forma zadosťučinenia určuje. Aj pri úvahe o forme zadosťučinenia bude preto potrebné vychádzať predovšetkým z kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. V citovanom ustanovení sú síce vymenované viaceré kritériá, ide však o výpočet demonštratívny. Vzhľadom na rozmanitosť jednotlivých prípadov, treba túto normu považovať za normu z relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd vzhľadom na konkrétne okolnosti každého individuálneho prípadu, sám vymedzil okolnosti významné pre určenie formy, resp. výšky zadosťučinenia. V prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, bude potrebné popri povahe a dĺžke trestného konania prihliadnuť najmä na závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodeného. Posúdenie okolností, za ktorých k ujme došlo, zahŕňa aj správanie sa samotného poškodeného. Pri úvahe o forme zadosťučinenia treba preto zohľadniť aj konanie poškodeného, ktorým k vzniku nemajetkovej ujmy prispel. Za okolnosť dôležitú pre stanovenie formy zadosťučinenia (výšky nemajetkovej ujmy), treba považovať aj zistenie, že poškodený sa dopustil skutku, za ktorý bol následne trestne stíhaný (dôsledkom nie je strata zodpovednosti štátu za ujmu, ktorá poškodenému trestným stíhaním vznikla). V tomto kontexte možno prihliadnuť aj na dôvody, pre ktoré k oslobodeniu spod obžaloby došlo. Nemožno vylúčiť, že tieto okolnosti budú dôležité aj z hľadiska závažnosti konkrétnej ujmy v osobnostnej sfére poškodeného (napr. morálnej sfére poškodeného). Ktoré konkrétne sféry osobnosti môžu byť trestným stíhaním v konkrétnom prípade narušené, nie je možné predom stanoviť. Je preto úlohou súdu, aby v každom jednotlivom prípade posudzoval závažnosť ujmy predovšetkým vo vzťahu k tým jednotlivým osobnostným sféram, ktoré poškodená osoba v žalobe uplatňuje.

29. Treba zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume správnosti určenia formy zadosťučinenia (jej výšky), v zásade posudzuje právne otázky spojené s výkladom podmienok a kritérií vyplývajúcich z § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., teda osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, pričom výsledkom sa zaoberá, ak by bola súdom určená forma zadosťučinenia (jej výška), vzhľadom na aplikáciu tohto ustanovenia na konkrétny prípad, zjavne neprimeraná.

30. V danej veci súd prvej inštancie pri posúdení spôsobu a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy správne prihliadal na celkovú dĺžku trestného konania a to od vzniku obvinenia / 23.10.2013/ do právoplatnosti rozsudku, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby/ 03.11.2015/, stály a nemenný postoj v trestnom konaní, ako i pocit krivdy, keď mal dobrý úmysel zabrániť hádke. Súčasne súd poukázal na prostredie, v ktorom žil, pracoval ako i skutočnosť, že do vznesenia obvinenia viedol usporiadaný život. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že žalobca bol vystavovaný neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní, keď vznesené obvinenie zasiahlo do jeho rodinného života, čo potvrdili svojimi svedeckými výpoveďami svedkovia, rodičia žalobcu ako i sestra žalobcu. Nemajetková ujma je negatívny zásah do inej, než majetkovej sféry konkrétnej osoby, hlavne do jej osobnostnej integrity. ESLP vo vzťahu k neprimeranej dĺžke konania považuje za nemajetkovú ujmu úzkosť, obťaženie, neistotu a inú nemajetkovú ujmu / napr. rozsudok Veľkého senátu ESLP zo dňa 06.04.2000 vo veci Comingersoll S.A. proti Portugalsku/. Okrem dĺžky trestného konania súd prvej inštancie správne skonštatoval vek žalobcu a jeho stály a nemenný postoj v trestnom konaní, keď od počiatku tvrdil, že je nevinný ako i dobrý úmysel zabrániť hádke, ktorý sa obrátil proti nemu. Žalobca viedol usporiadaný život, riadne pracoval. Rodina žalobcu bola súdržná, komunikatívna, ochotná spoločne riešiť všetky problémy, čo sa vznesením obvinenia žalobcu zmenilo z dôvodu očakávania výsledku trestného konania. Žalobca sa vnútorne so situáciou nevysporiadal, čo riešil odchodom do zahraničia. Priznaná výška nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie tak rešpektuje ust. § 17 ods. 4 z.č. 513/2004 Z.z. v spojení s ust. § 6 ods. 1 z.č. 215/2006, keď samotné konštatovanie porušenia práv nie je dostatočným zadosťučinením. V konaní bolo preukázané, že žalobca spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, na svojich tvrdeniach zotrval, postoj v konaní bol nemenný, pričom nebolo zistené, že by si žalobca vznesenie obvinenia privedil sám, svojím konaním.

31. Žalovaným uplatnené dôvody odvolania tak nebolo možné posúdiť inak, ako nespôsobilé v prospech neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

32. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne ako i súvisiaci výrok o trovách konania, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

33. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100% vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní.

34. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).